

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการเปิดรับและความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่มีต่อประชาชนด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมมาจำนวน 400 ชุดที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วมาทำการวิเคราะห์ ด้วยวิธีการทางสถิติตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ไว้ 5 ส่วนดังต่อไปนี้

- ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์
- ส่วนที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยว
- ส่วนที่ 3 การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์
- ส่วนที่ 4 ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์
- ส่วนที่ 5 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
- ส่วนที่ 6 ข้อเสนอแนะ
- ส่วนที่ 7 การทดสอบสมมติฐาน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความสะดวกในการเสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูล และเพื่อให้สื่อความหมายได้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์และความหมายไว้ดังต่อไปนี้

n	แทน	ขนาดของผู้ตอบแบบสอบถาม
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
Sig.	แทน	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
SS	หมายถึง	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	หมายถึง	ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Square)

df	หมายถึง ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
r	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient)

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามทำการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ สามารถสรุปผลได้ดังตารางที่ 4.1-4.16

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	229	57.20
หญิง	171	42.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 57.20 รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.80

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
26-29 ปี	133	33.30
30-33 ปี	182	45.50
34-37 ปี	85	21.20
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุ 30-33 ปี จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50 รองลงมา มีอายุ 26-29 ปี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30 และมีอายุ 34-37 ปี จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.20

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตาม การศึกษา

การศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	6	1.50
ปริญญาตรี	211	52.70
ปริญญาโท	180	45.00
ปริญญาเอก	3	0.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการศึกษาปริญญาตรีใกล้เคียงกับระดับ การศึกษาปริญญาโท การศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 52.70 การศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 การศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 และการศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.80

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม อาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ข้าราชการ/พนักงานราชการ/ลูกจ้างของรัฐ	101	25.20
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	40	10.00
พนักงานองค์กรอิสระ	16	4.00
พนักงานเอกชน	154	38.50
เจ้าของธุรกิจ	34	8.50
ประกอบอาชีพอิสระ	51	12.80
อื่นๆ ได้แก่ แม่บ้าน	4	1.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพพนักงานเอกชน จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 38.50 รองลงมา มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานราชการ/ลูกจ้างของรัฐ จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20 ประกอบอาชีพอิสระ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 12.80 มีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 เจ้าของธุรกิจ จำนวน 34 คน คิด

เป็นร้อยละ 8.50 พนักงานองค์กรอิสระ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 และอาชีพอื่นๆ ได้แก่ แม่บ้าน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม รายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 15,000 บาท	25	6.20
15,000-20,000 บาท	79	19.80
20,001-25,000 บาท	128	32.00
25,001-30,000 บาท	97	24.20
30,001-35,000 บาท	32	8.00
มากกว่า 35,000 บาท	39	9.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 รองลงมา มีรายได้ 25,001-30,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.20 มีรายได้ 15,000-20,000 บาท จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 19.80 มีรายได้ มากกว่า 35,000 บาท จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.80 มีรายได้ 30,001-35,000 บาท จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.00 และมีรายได้ ต่ำกว่า 15,000 บาท จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.20

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม สถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โสด	320	80.00
สมรส	71	17.80
หย่าร้าง	9	2.20
อื่นๆ	-	-
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 320 คิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมา มีสถานภาพสมรส จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.80 และมีสถานภาพหย่าร้าง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยว

ข้อมูลพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ทำการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาร้อยละ สามารถสรุปผลได้ดังตารางที่ 4.7-4.10

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว จำแนกตาม ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560

ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	จำนวน	ร้อยละ
1 ครั้ง	111	27.80
2-3 ครั้ง	224	56.00
4-5 ครั้ง	37	9.20
มากกว่า 5 ครั้ง	28	7.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 2-3 ครั้ง จำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมา มีความถี่ 1 ครั้ง จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.80 มีความถี่ 4-5 ครั้ง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.20 และมีความถี่มากกว่า 5 ครั้ง จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.00

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว จำแนกตาม ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติมากที่สุด

ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
ภาคเหนือ	134	33.50
ภาคกลาง	79	19.70
ภาคตะวันออก	31	7.70
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	71	17.80
ภาคตะวันตก	18	4.50
ภาคใต้	67	16.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติภูมิภาคเหนือมากที่สุด จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 รองลงมา ภาคกลางใกล้เคียงกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 19.70 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.80 ภาคใต้ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.80 ภาคตะวันออก จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.70 และภาคตะวันตก จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.50

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว จำแนกตาม องค์ประกอบที่ทำให้ตัดสินใจไปท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด

องค์ประกอบที่ทำให้ตัดสินใจไปท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	ความถี่	ร้อยละ
การท่องเที่ยวอย่างมีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน	218	19.60
การท่องเที่ยวเมื่อมีความพร้อมในด้านต่างๆ	204	18.40
การท่องเที่ยวตามสถานการณื หรือฤดูกาล	293	26.40
การท่องเที่ยวเพื่อค้นหาความหมายและคุณค่าจากธรรมชาติ	179	16.10
การท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองของความต้องการของนักท่องเที่ยว	190	17.10
การท่องเที่ยวที่เกิดปัญหาหรืออุปสรรคจึงต้องเปลี่ยนแปลงแผนการท่องเที่ยว	27	2.40
รวม	1,111	100.00

หมายเหตุ สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.9 พบว่า องค์ประกอบที่ทำให้ตัดสินใจไปท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดคือ การท่องเที่ยวตามสถานการณื หรือฤดูกาล จำนวน 293 คน คิดเป็นร้อยละ 26.40 รองลงมา การท่องเที่ยวอย่างมีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 19.60 การท่องเที่ยวเมื่อมีความพร้อมในด้านต่างๆ จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 18.40 การท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองของความต้องการของนักท่องเที่ยว จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 17.10 การท่องเที่ยวเพื่อค้นหาความหมายและคุณค่าจากธรรมชาติ จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 16.10 และการท่องเที่ยวที่เกิดปัญหาหรืออุปสรรคจึงต้องเปลี่ยนแปลงแผนการท่องเที่ยว จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 2.40

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว จำแนกตาม รูปแบบการท่องเที่ยว

รูปแบบการท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
นักท่องเที่ยวแบบประหยัด	72	18.00
นักท่องเที่ยวชอบผจญภัย	60	15.00
นักท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด	254	63.50
นักท่องเที่ยวชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลาใช้เวลายาวนาน	14	3.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบนักท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 63.50 รองลงมา นักท่องเที่ยวแบบประหยัด จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.00 นักท่องเที่ยวชอบผจญภัย จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 และนักท่องเที่ยวชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลาใช้เวลายาวนาน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50

ส่วนที่ 3 การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ซึ่งประกอบไปด้วย 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายและด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช่นักสื่อความหมาย ข้อมูลในส่วนนี้จะนำเสนอเป็น ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามตารางที่ 4.11-4.13 ดังนี้

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ โดยรวม

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์	\bar{X}	S.D.	ระดับการเปิดรับ
ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย	3.08	1.22	ปานกลาง
ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช่นักสื่อความหมาย	3.86	0.56	มาก
โดยรวม	3.47	0.78	มาก

จากตารางที่ 4.11 พบว่า การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ โดยรวม มีระดับการเปิดรับอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.78) เมื่อพิจารณาระดับการเปิดรับเป็นรายด้านพบว่า ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.56) รองลงมา คือ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 1.22)

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย	\bar{X}	S.D.	ระดับการ เปิดรับ
1. การให้บริการข่าวสาร	3.04	1.31	ปานกลาง
2. การพูดเพื่อการสื่อความหมายโดยเจ้าหน้าที่	3.37	1.28	ปานกลาง
3. การสื่อความหมายแบบแสดงสดผ่านการสาธิต การ นำไปศึกษาในสถานที่จริง	2.85	1.39	ปานกลาง
โดยรวม	3.08	1.22	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่า การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย มีระดับการเปิดรับอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = 1.22) เมื่อพิจารณาระดับการเปิดรับเป็นรายข้อพบว่า การพูดเพื่อการสื่อความหมายโดยเจ้าหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.37$, S.D. = 1.28) รองลงมา การให้บริการข่าวสาร ($\bar{X} = 3.04$, S.D. = 1.31) และการสื่อความหมายแบบแสดงสดผ่านการสาธิต การนำไปศึกษาในสถานที่จริง ($\bar{X} = 2.85$, S.D. = 1.39)

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์
: ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช่นักสื่อความหมาย

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช่นักสื่อความหมาย	\bar{X}	S.D.	ระดับการ เปิดรับ
1. โสตทัศนูปกรณ์ ที่มีทั้งภาพนิ่ง เสียง ภาพเคลื่อนไหว	3.39	1.11	ปานกลาง
2. ตัวกลางที่ใช้การเขียน ได้แก่ เครื่องหมาย สัญลักษณ์ แผ่นป้ายบรรยาย และสิ่งพิมพ์	3.87	0.89	มาก
3. กิจกรรมที่ดำเนินด้วยตนเอง ได้แก่ ทางเดินและทาง รถยนต์ศึกษาธรรมชาติ	4.01	0.83	มาก
4. นิทรรศการทั้งภายในอาคารและกลางแจ้ง	3.54	0.88	มาก
5. ป้ายนิเทศ (โปสเตอร์)	3.84	0.78	มาก
6. ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	4.14	0.82	มาก
7. การสื่อความหมายนอกพื้นที่ (นอกฤดูการท่องเที่ยว)	4.24	0.83	มากที่สุด
โดยรวม	3.86	0.56	มาก

จากตารางที่ 4.13 พบว่า การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช่นักสื่อความหมาย มีระดับการเปิดรับอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาระดับการเปิดรับเป็นรายข้อพบว่า การสื่อความหมายนอกพื้นที่ (นอกฤดูการท่องเที่ยว) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.83) รองลงมา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.82) และมีน้อยที่สุด โสตทัศนูปกรณ์ ที่มีทั้งภาพนิ่ง เสียง ภาพเคลื่อนไหว ($\bar{X} = 3.39$, S.D. = 1.11)

ส่วนที่ 4 ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการให้ข้อมูล ด้านการสร้างความรู้ ด้านการจัดการพื้นที่ และด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร ข้อมูลในส่วนนี้จะนำเสนอเป็น ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามตารางที่ 4.14 - 4.18 ดังนี้

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช โดยรวม

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	\bar{X}	S.D.	ระดับความเข้าใจ
ด้านการให้ข้อมูล	3.69	0.65	มาก
ด้านการสร้างความรู้	4.18	0.66	มาก
ด้านการจัดการพื้นที่	4.00	0.61	มาก
ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร	3.59	0.67	มาก
โดยรวม	3.87	0.53	มาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช โดยรวม มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.53) เมื่อพิจารณา ระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายด้านพบว่า ด้านการสร้างความรู้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = 0.66) รองลงมา ด้านการจัดการพื้นที่ ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.61) ด้านการให้ข้อมูล ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 0.65) และน้อยที่สุด ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร ($\bar{X} = 3.59$, S.D. = 0.67)

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการให้ข้อมูล

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการให้ข้อมูล	\bar{X}	S.D.	ระดับความเข้าใจ
1. เข้าใจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับพื้นที่ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่ได้อย่างเหมาะสม	3.65	0.75	มาก
2. เข้าใจในการให้บริการในอุทยานแห่งชาติเพื่อที่จะท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก	3.73	0.72	มาก

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

3. เข้าใจกิจกรรมทางเลือกที่สามารถทำได้ในอุทยานแห่งชาติแต่ละแห่ง	3.71	0.75	มาก
โดยรวม	3.69	0.65	มาก

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการให้ข้อมูล มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายข้อพบว่า เข้าใจในการให้บริการในอุทยานแห่งชาติเพื่อที่จะท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.73$, S.D. = 0.75) รองลงมา เข้าใจกิจกรรมทางเลือกที่สามารถทำได้ในอุทยานแห่งชาติแต่ละแห่ง ($\bar{X} = 3.71$, S.D. = 0.72) และเข้าใจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับพื้นที่ในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่ได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 3.65$, S.D. = 0.75)

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการสร้างความรู้

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการสร้างความรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับความเข้าใจ
1. เข้าใจถึงคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติที่ได้ไปท่องเที่ยว	4.10	0.73	มาก
2. เกิดความเข้าใจ รวมถึงได้รับประสบการณ์ความรู้ที่เพลิดเพลินและมีคุณค่าจากการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ	4.26	0.72	มากที่สุด
โดยรวม	4.18	0.66	มาก

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการสร้างความรู้ มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายข้อพบว่า เกิดความเข้าใจ รวมถึงได้รับประสบการณ์ความรู้ที่เพลิดเพลินและมีคุณค่าจากการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

($\bar{X} = 4.26$, S.D. = 0.72) รองลงมา เข้าใจถึงคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติที่ได้ไปท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.73)

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการจัดการพื้นที่

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการจัดการพื้นที่	\bar{X}	S.D.	ระดับความเข้าใจ
1. มีความเข้าใจการสื่อความหมายในการให้นักท่องเที่ยวรู้จักการใช้ทรัพยากรนั้นนันทนาการอย่างระมัดระวัง	3.91	0.72	มาก
2. ได้รับการปลูกฝังแนวคิดที่มีผลต่อพฤติกรรมกรท่องเที่ยวที่เหมาะสม	4.01	0.75	มาก
3. มีความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติที่ชักนำให้นักท่องเที่ยวหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ	4.07	0.71	มาก
4. มีความเข้าใจถึงการหลีกเลี่ยงพื้นที่ บริเวณที่ง่ายต่อการเสื่อม สูญเสียสภาพ และบริเวณที่มีการใช้อย่างหนาแน่น และเปลี่ยนไปใช้พื้นที่ท่องเที่ยวบริเวณอื่น	4.03	0.75	มาก
โดยรวม	4.00	0.61	มาก

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการจัดการพื้นที่ มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณาระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายข้อพบว่า มีความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติที่ชักนำให้นักท่องเที่ยวหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.07$, S.D. = 0.71) รองลงมา มีความเข้าใจถึงการหลีกเลี่ยงพื้นที่ บริเวณที่ง่ายต่อการเสื่อม สูญเสียสภาพ และบริเวณที่มีการใช้อย่างหนาแน่น และเปลี่ยนไปใช้พื้นที่ท่องเที่ยวบริเวณอื่น ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.75) และน้อยที่สุด มีความเข้าใจการ

สื่อความหมายในการให้นักท่องเที่ยววัยผู้ชราใช้ทรัพยากรนันทนาการอย่างระมัดระวัง ($\bar{X} = 3.91, S.D. = 0.72$)

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร	\bar{X}	S.D.	ระดับความเข้าใจ
1. มีความเข้าใจภารกิจหน้าที่ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	3.63	0.77	มาก
2. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีภาพพจน์ที่ดีในทัศนคติของท่าน	3.74	0.71	มาก
3. เกิดทัศนคติที่ดีเมื่อได้เห็นสัญลักษณ์ขององค์กร	3.42	0.92	มาก
โดยรวม	3.59	0.67	มาก

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช : ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59, S.D. = 0.67$) เมื่อพิจารณาระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายข้อพบว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีภาพพจน์ที่ดีในทัศนคติของท่าน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.74, S.D. = 0.71$) รองลงมา มีความเข้าใจภารกิจหน้าที่ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ($\bar{X} = 3.63, S.D. = 0.77$) และเกิดทัศนคติที่ดีเมื่อได้เห็นสัญลักษณ์ขององค์กร ($\bar{X} = 3.42, S.D. = 0.92$)

ส่วนที่ 5 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ ข้อมูลในส่วนนี้จะนำเสนอเป็น ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามตารางที่ 4.19 - 4.22 ดังนี้

ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	4.14	0.55	มาก
ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก	4.44	0.37	มากที่สุด
ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ	4.61	0.39	มากที่สุด
โดยรวม	4.40	0.33	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.19 พบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.40$, S.D.= 0.33) เมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรายด้าน พบว่าด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D.= 0.39) รองลงมาด้านการกระตุ้นจิตสำนึก ($\bar{X} = 4.44$, S.D.= 0.37) และด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.14$, S.D.= 0.55)

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการอนุรักษ์
ทรัพยากรการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. การท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติตามฤดูกาลท่องเที่ยวที่เหมาะสมจะสร้างความปลอดภัยและเพิ่มอรรถรสในการท่องเที่ยวธรรมชาติ	4.22	0.79	มากที่สุด
2. การแต่งกายที่รัดกุมจะสร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวจากสัตว์อันตรายในอุทยานแห่งชาติ	4.06	0.82	มาก
3. การศึกษาความรู้ในการปฐมพยาบาลแมลงสัตว์กัดต่อย เมื่อไปท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ จะสร้างความปลอดภัยเบื้องต้นให้กับนักท่องเที่ยว	3.84	0.86	มาก
4. ในการดูแลนักท่องเที่ยวและปฏิบัติตามกฎหมายอนุรักษ์เสมอ เพื่อไม่สร้างผลกระทบต่อคนในธรรมชาติรวมทั้งระบบนิเวศและการดำรงชีวิตของคน	3.82	1.01	มาก
5. ควรสวมเสื้อผ้าที่มีสีกลมกลืนกับธรรมชาติในการดูผีเสื้อ	3.72	0.82	มาก
6. ไม่เด็ดดอกไม้ พืชพรรณ ไปเป็นของส่วนตัว อันจะส่งผลต่อระบบนิเวศในธรรมชาติ	4.33	0.78	มากที่สุด
7. ในการเดินป่าศึกษาธรรมชาติ ไม่ควรเดินออกนอกเส้นทาง และไม่ควรเดินป่าตามลำพัง เพราะเป็นการป้องกันการหลงป่า	3.77	1.19	มาก

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

8. การท่องเที่ยวถ้าห้ามและต้องกลุ่มหินต่างๆ ภายใน ถ้า เพราะจะทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบนิเวศ เช่น หินตาย	3.69	1.22	มาก
9. การปั่นจักรยานชมธรรมชาติ ต้องปฏิบัติตามกฎ จราจรในเขตอุทยานแห่งชาติอย่างเคร่งครัด	3.72	1.18	มาก
10. ชมทะเลหมอก ไม่ควรชมหรือถ่ายภาพที่มีความ เสี่ยงอันตราย นักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามกฎที่กรม อุทยานแห่งชาติฯ กำหนด	4.09	0.81	มาก
11. ในการถ่ายภาพต้องไม่เปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติ หรือรบกวนความเป็นอยู่ของสัตว์ป่า เพียงเพื่อให้ได้ภาพ ที่สวยงามเพราะการกระทำดังกล่าวจะส่งผลต่อระบบ นิเวศในธรรมชาติ	4.47	0.69	มากที่สุด
12. การดูดาว นักท่องเที่ยวควรศึกษาหาข้อมูลของ อุทยานแห่งชาติที่จะไปทำกิจกรรมดูดาว เช่น สภาพ ภูมิศาสตร์ และการเดินทาง เป็นต้น	4.42	0.71	มากที่สุด
13. การเล่นน้ำตก ต้องระมัดระวังในเรื่องระดับน้ำ และ น้ำป่า โดยสังเกตจากธารน้ำตกกว่ามีความผิดปกติ หรือไม่	4.30	0.79	มากที่สุด
14. ในการทำล่องเรือ ล่องแพ ทุกครั้ง ต้องใส่เสื้อชูชีพ ทุกครั้ง เพื่อป้องกันอุบัติเหตุ	4.44	0.71	มากที่สุด

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

15. กิจกรรมพายเรือแคนู เรือคายัค นักท่องเที่ยว จำเป็นต้องศึกษาวิธีการใช้และการควบคุมเรือ เพื่อ ป้องกันการเกิดอุบัติเหตุของนักท่องเที่ยว	4.44	0.72	มากที่สุด
16. นักท่องเที่ยวที่สนใจในกิจกรรมล่องแก่ง จะต้องมี พื้นฐานการว่ายน้ำเป็นอย่างดี และต้องปฏิบัติตาม ระเบียบและคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด	4.50	0.67	มากที่สุด
17. ในการดำน้ำนักท่องเที่ยวไม่แต่ต้อง สัมผัส และ เก็บสิ่งของจากท้องทะเล ไม่ว่าจะเป็พืชหรือสัตว์น้ำ	4.48	0.69	มากที่สุด
18. การป็นหน้าผาและรอยตัว นักท่องเที่ยวควรมีทักษะ พร้อมทั้งมีสภาพร่างกายที่แข็งแรง เพื่อป้องกันอันตราย ที่เกิดกับนักท่องเที่ยว	4.45	0.69	มากที่สุด
19. การอาบน้ำแร่ ควรปฏิบัติตามระเบียบและ คำแนะนำเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของ นักท่องเที่ยว	4.00	0.77	มาก
โดยรวม	4.14	0.55	มาก

จากตารางที่ 4.20 พบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักท่องเที่ยวที่สนใจในกิจกรรมล่องแก่ง จะต้องมีพื้นฐานการว่ายน้ำเป็นอย่างดี และต้องปฏิบัติตามระเบียบและคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.67) รองลงมา ในการดำน้ำนักท่องเที่ยวไม่แต่ต้อง สัมผัส และเก็บสิ่งของจากท้องทะเล ไม่ว่าจะเป็พืชหรือสัตว์น้ำ ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.69) และน้อยที่สุด ควรสวมเสื้อชูชีพที่มีสีกลมกลืนกับธรรมชาติในการดูผีเสื้อ ($\bar{X} = 3.72$, S.D. = 0.82) และการปั่นจักรยานชมธรรมชาติ ต้องปฏิบัติตามกฎจราจรในเขตอุทยานแห่งชาติอย่างเคร่งครัด ($\bar{X} = 3.72$, S.D. = 1.18)

ตารางที่ 4.21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. ไม่ขับรถในเขตอุทยานแห่งชาติด้วยความเร็วเกินกว่า 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง	4.18	0.68	มาก
2. ทิ้งขยะในที่ๆ กรมอุทยานแห่งชาติฯ กำหนดไว้เท่านั้น เพื่อการรักษาสิ่งแวดล้อมในเขตอุทยานแห่งชาติ และสร้างความปลอดภัยให้กับสัตว์ป่า	3.85	0.87	มาก
3. ไม่ส่งเสียงดังขณะทำกิจกรรมในอุทยานแห่งชาติเพื่อไม่สร้างผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของสัตว์ป่า	4.48	0.65	มากที่สุด
4. ไม่นำยานพาหนะที่มีความดังของเสียงเกิน 95 เดซิเบล เข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ เพื่อเป็นการไม่สร้างผลกระทบต่อสัตว์ป่า	4.56	0.65	มากที่สุด
5. ไม่ให้อาหารสัตว์ป่า เพื่อไม่สร้างผลกระทบต่อวิถีชีวิตการหาอาหารของสัตว์ป่า	4.54	0.62	มากที่สุด
6. ไม่นำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ เพราะจะเป็นการสร้างความเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อระหว่างสัตว์เลี้ยงและสัตว์ป่า	4.52	0.70	มากที่สุด
7. นักท่องเที่ยวต้องรักษาความสะอาดทั้งภายในและภายนอกบริเวณบ้านพักอุทยานแห่งชาติ เพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี รวมไปถึงสุขภาพของนักท่องเที่ยว จะต้องไม่ส่งผลกระทบต่อบรรยากาศในการท่องเที่ยว	4.46	0.69	มากที่สุด

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

8. นักท่องเที่ยวต้องกางเต็นท์พักแรมตามที่กรมอุทยานแห่งชาติกำหนด เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และการไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ	4.67	0.50	มากที่สุด
9. สามารถนำอาหารและเครื่องดื่มจากภายนอกเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติได้ แต่ห้ามนำสุราเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติเด็ดขาด	4.66	0.61	มากที่สุด
โดยรวม	4.44	0.37	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.21 พบว่า พบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.37) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักท่องเที่ยวต้องกางเต็นท์พักแรมตามที่กรมอุทยานแห่งชาติกำหนด เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และการไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ที่ สูงสุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.50) รองลงมา สามารถนำอาหารและเครื่องดื่มจากภายนอกเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติได้ แต่ห้ามนำสุราเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติเด็ดขาด ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.61) และน้อยที่สุด ทั้งขยະในที่ๆ กรมอุทยานแห่งชาติฯ กำหนดไว้เท่านั้น เพื่อการรักษาสิ่งแวดล้อมในเขตอุทยานแห่งชาติ และสร้างความปลอดภัยให้กับสัตว์ป่า ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.87)

ตารางที่ 4.22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. ได้รับความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติจากการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ	4.71	0.52	มากที่สุด
2. มีความเข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวภายในเขตอุทยานแห่งชาติ	4.65	0.60	มากที่สุด

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

3. สามารถเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ ให้ผู้อื่นเข้าใจได้	4.61	0.62	มากที่สุด
4. เห็นความสำคัญของความยั่งยืนของ ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทย	4.40	0.71	มากที่สุด
5. มีความมุ่งหวังให้ทรัพยากรธรรมชาติอยู่คู่ประเทศ ไทยอย่างยั่งยืน	4.69	0.55	มากที่สุด
โดยรวม	4.61	0.39	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.22 พบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าได้รับความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติจากการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ที่สุด ($\bar{X} = 4.71$, S.D. = 0.52) รองลงมา มีความมุ่งหวังให้ทรัพยากรธรรมชาติอยู่คู่ประเทศไทยอย่างยั่งยืน ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.39) และน้อยที่สุด เห็นความสำคัญของความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทย ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.71)

ส่วนที่ 6 ข้อเสนอแนะ

ตารางที่ 4.23 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	ความถี่	ร้อยละ
1. ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับวิธีการท่องเที่ยวใน อุทยานแห่งชาติให้มากขึ้น	35	31.53
2. ควรมีป้ายบอกทางที่ชัดเจน เข้าใจง่าย	29	26.13
3. ควรเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ในการดูแลนักท่องเที่ยวให้ทั่วถึง	15	13.51
4. ควรปรับปรุงห้องน้ำที่ให้บริการ เนื่องจากห้องน้ำไม่ค่อย สะอาด	10	9.01

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

5. เจ้าหน้าที่ควรให้ข้อมูลอย่างละเอียดเกี่ยวกับจุดต่างๆ ที่มี ความเสี่ยง	13	11.71
6. ควรมีคู่มือการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	9	8.11
รวม	111	100.00

จากตารางที่ 4.23 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่อง ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับวิธีการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติให้มากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 31.53 รองลงมา ควรมีป้ายบอกทางที่ชัดเจน เข้าใจง่าย คิดเป็นร้อยละ 26.13 และน้อยที่สุด ควรมีคู่มือการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คิดเป็นร้อยละ 8.11

ส่วนที่ 7 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ลักษณะด้านประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.24 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ลักษณะประชากรศาสตร์	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	χ^2	P-value	ความหมาย
เพศ	ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	13.474	0.004*	แตกต่างกัน
	ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	13.870	0.016*	แตกต่างกัน
	รูปแบบการท่องเที่ยว	1.897	0.594*	ไม่แตกต่างกัน

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 และภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยว

อุทยานแห่งชาติมากที่สุด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในเรื่อง รูปแบบการท่องเที่ยว ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.25 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ลักษณะประชากรศาสตร์	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	χ^2	P-value	ความหมาย
อายุ	ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	28.194	0.000*	แตกต่างกัน
	ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	10.557	0.393*	ไม่แตกต่างกัน
	รูปแบบการท่องเที่ยว	49.937	0.000*	แตกต่างกัน

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 และรูปแบบการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในเรื่อง ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.26 ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ลักษณะประชากรศาสตร์	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	χ^2	P-value	ความหมาย
การศึกษา	ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	11.324	0.254*	ไม่แตกต่างกัน
	ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	19.037	0.212*	ไม่แตกต่างกัน
	รูปแบบการท่องเที่ยว	8.251	0.509*	ไม่แตกต่างกัน

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.26 พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด และรูปแบบการท่องเที่ยว ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.27 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ลักษณะประชากรศาสตร์	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	χ^2	P-value	ความหมาย
อาชีพ	ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	17.977	0.457*	ไม่แตกต่างกัน
	ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	37.225	0.171*	ไม่แตกต่างกัน
	รูปแบบการท่องเที่ยว	42.093	0.001*	แตกต่างกัน

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.27 พบว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 และภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติมากที่สุด ไม่แตกต่างกัน ส่วนในเรื่อง รูปแบบการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.28 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ลักษณะประชากรศาสตร์	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	χ^2	P-value	ความหมาย
รายได้	ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	47.882	0.000*	แตกต่างกัน
	ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	49.440	0.002*	แตกต่างกัน
	รูปแบบการท่องเที่ยว	27.716	0.023*	แตกต่างกัน

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.28 พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด และรูปแบบการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.29 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ลักษณะ ประชากร ศาสตร์	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	χ^2	P- value	ความ หมาย
สถานภาพ	ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	10.689	0.099*	ไม่แตก ต่างกัน
	ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	8.692	0.562*	ไม่แตก ต่างกัน
	รูปแบบการท่องเที่ยว	10.137	0.119*	ไม่แตก ต่างกัน

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.29 พบว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด และรูปแบบการท่องเที่ยว ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.30 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560

การเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย	ระหว่างกลุ่ม	41.291	3	13.764	9.894	0.000*
	ภายในกลุ่ม	550.876	396	1.391		
	รวม	592.166	399			
2. ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย	ระหว่างกลุ่ม	1.073	3	0.358	1.145	0.331
	ภายในกลุ่ม	123.780	396	0.313		
	รวม	124.854	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	12.757	3	4.252	7.310	0.000*
	ภายในกลุ่ม	230.355	396	0.582		
	รวม	243.112	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.30 ผลการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 พบว่า ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 แตกต่างกันมีผลต่อการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย และโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย นั้นพบว่าไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.31 - 4.32

ตารางที่ 4.31 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 เป็นรายคู่

ความถี่ในการท่องเที่ยว		1 ครั้ง	2-3 ครั้ง	4-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง
อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	\bar{X}	3.56	2.91	2.61	3.21
1 ครั้ง	3.56	-	0.65*	0.95*	0.35
2-3 ครั้ง	2.91		-	0.30	-0.30
4-5 ครั้ง	2.61			-	-0.60*
มากกว่า 5 ครั้ง	3.21				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.31 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติในปี พ.ศ. 2560 ต่างๆ มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 1 ครั้ง มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 2-3 ครั้ง
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 1 ครั้ง มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 4-5 ครั้ง
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ มากกว่า 5 ครั้ง มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 4-5 ครั้ง

ตารางที่ 4.32 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : โดยรวม จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 เป็นรายคู่

ความถี่ในการท่องเที่ยว		1 ครั้ง	2-3 ครั้ง	4-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง
อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	\bar{X}	3.73	3.38	3.19	3.61
1 ครั้ง	3.73	-	0.35*	0.54*	0.12
2-3 ครั้ง	3.38		-	0.19	-0.23
4-5 ครั้ง	3.19			-	-0.42*
มากกว่า 5 ครั้ง	3.61				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : โดยรวม จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติในปี พ.ศ. 2560 ต่างๆ มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 1 ครั้ง มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : โดยรวม มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 2-3 ครั้ง

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 1 ครั้ง มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : โดยรวม มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 4-5 ครั้ง

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ มากกว่า 5 ครั้ง มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : โดยรวม มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ จำนวน 4-5 ครั้ง

ตารางที่ 4.33 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด

การเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย	ระหว่างกลุ่ม	32.385	5	6.477	4.559	0.000*
	ภายในกลุ่ม	559.781	394	1.421		
	รวม	529.166	399			
2. ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย	ระหว่างกลุ่ม	2.658	5	0.532	1.714	0.130
	ภายในกลุ่ม	122.195	394	0.310		
	รวม	124.854	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	12.363	5	2.473	4.222	0.001*
	ภายในกลุ่ม	230.749	394	0.586		
	รวม	243.112	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.33 ผลการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด พบว่า ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดแตกต่างกันมีผลต่อการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย และโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย นั้นพบว่าไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.34 - 4.35

ตารางที่ 4.34 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด เป็นรายคู่

ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	\bar{X}	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันตก	ภาคใต้
		3.39	3.22	3.01	2.85	3.07	2.62
ภาคเหนือ	3.39	-	0.17	0.38	0.54*	0.32	0.77*
ภาคกลาง	3.22		-	0.21	0.37	0.15	0.60*
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	3.01			-	0.16	-0.06	0.39
ภาคตะวันออก	2.85				-	-0.22	0.23
ภาคตะวันตก	3.07					-	0.45*
ภาคใต้	2.62						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.34 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย จำแนกตาม ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดต่างๆ มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 4 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคเหนือมากที่สุดมีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคตะวันตกมากที่สุดมีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคใต้มากที่สุด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคกลางมากที่สุดมีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคใต้มากที่สุด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคกลางมากที่สุดมีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคใต้มากที่สุด

ตารางที่ 4.35 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : โดยรวม จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด เป็นรายคู่

ภูมิภาคที่มีการ ท่องเที่ยวอุทยาน แห่งชาติมากที่สุด	\bar{X}	ภาคเหนือ	ภาค กลาง	ภาค ตะวันออก	ภาค ตะวันออก	ภาค ตะวันตก	ภาคใต้
					เฉียง เหนือ		
		3.66	3.55	3.35	3.35	3.47	3.18
ภาคเหนือ	3.66	-	0.11	0.31	0.31	0.19	0.48*
ภาคกลาง	3.55		-	0.20	0.20	0.08	0.37
ภาคตะวันออก	3.35			-	0.00	-0.12	0.17
ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ	3.35				-	-0.12	0.17
ภาคตะวันตก	3.47					-	0.29
ภาคใต้	3.18						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.35 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : โดยรวม จำแนกตาม ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดต่าง ๆ มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคเหนือมากที่สุดมีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ โดยรวม มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวภาคใต้มากที่สุด

ตารางที่ 4.36 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว

การเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย	ระหว่างกลุ่ม	18.423	3	6.141	4.239	0.006*
	ภายในกลุ่ม	573.743	396	1.449		
	รวม	592.166	399			
2. ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย	ระหว่างกลุ่ม	4.841	3	1.614	5.325	0.001*
	ภายในกลุ่ม	120.013	396	0.303		
	รวม	124.854	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	9.992	3	3.331	5.658	0.001*
	ภายในกลุ่ม	233.120	396	0.589		
	รวม	243.112	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.36 ผลการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว พบว่า รูปแบบการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีผลต่อการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและ

พันธุ์พืช ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย และโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเซฟเฟ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.37-4.39

ตารางที่ 4.37 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่

รูปแบบการ ท่องเที่ยว	\bar{X}	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว
		แบบประหยัด	แบบผจญภัย	ประเภท เดินทาง ระหว่าง วันหยุด	แบบชอบ เดินทางโดย ใช้ระยะเวลา ใช้เวลา ยาวนาน
		2.99	3.59	2.99	3.05
นักท่องเที่ยวแบบ ประหยัด	2.99	-	-0.60*	0.00	-0.06
นักท่องเที่ยวแบบ ผจญภัย	3.59		-	0.60*	0.54*
นักท่องเที่ยว ประเภทเดินทาง ระหว่างวันหยุด	2.99			-	-0.06
นักท่องเที่ยวแบบ ชอบเดินทางโดยใช้ ระยะเวลา ใช้เวลา ยาวนาน	3.05				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.37 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายจำแนกตาม รูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวต่างๆ มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ : ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบประหยัด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลา ใช้เวลายาวนาน

ตารางที่ 4.38 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : ด้านการสื่อความหมายโดยไม่ใช้นักสื่อความหมาย จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่

รูปแบบการ ท่องเที่ยว	\bar{X}	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว
		แบบประหยัด	แบบผจญภัย	ประเภท เดินทาง ระหว่าง วันหยุด	แบบชอบ เดินทางโดย ใช้ระยะเวลา ใช้เวลา ยาวนาน
		3.71	4.09	3.85	3.81
นักท่องเที่ยวแบบ ประหยัด	3.71	-	-0.38*	-0.14	-0.10
นักท่องเที่ยวแบบ ผจญภัย	4.09		-	0.24*	0.28*

ตารางที่ 4.38 (ต่อ)

นักท่องเที่ยว	3.85	0.04
ประเภทเดินทาง		
ระหว่างวันหยุด		
นักท่องเที่ยวแบบ	3.81	-
ชอบเดินทางโดยใช้		
ระยะเวลา ใช้เวลา		
ยาวนาน		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.38 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : ด้านการสื่อความหมายโดยไม่ใช้นักสื่อความหมาย จำแนกตาม รูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยว ต่างๆ มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยไม่ใช้นักสื่อความหมาย แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยไม่ใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบประหยัด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยไม่ใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยไม่ใช้นักสื่อความหมายมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลา ใช้เวลายาวนาน

ตารางที่ 4.39 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช : โดยรวมจำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่

รูปแบบการท่องเที่ยว	\bar{X}	นักท่องเที่ยว แบบประหยัด	นักท่องเที่ยว แบบผจญภัย	นักท่องเที่ยว ประเภท เดินทาง ระหว่าง วันหยุด	นักท่องเที่ยว แบบชอบ เดินทางโดย ใช้ระยะเวลา ใช้เวลา ยาวนาน
		3.35	3.84	3.42	3.43
นักท่องเที่ยวแบบ ประหยัด	3.35	-	-0.49*	-0.07	-0.08
นักท่องเที่ยวแบบ ผจญภัย	3.84		-	0.42*	0.41*
นักท่องเที่ยว ประเภทเดินทาง ระหว่างวันหยุด	3.42			-	-0.01
นักท่องเที่ยวแบบ ชอบเดินทางโดยใช้ ระยะเวลา ใช้เวลา ยาวนาน	3.43				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.39 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช โดยรวม จำแนกตาม รูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวต่างๆ มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ โดยรวม มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบประหยัด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์โดยรวม มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์โดยรวม มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลา ใช้เวลายาวนาน

สมมติฐานที่ 3 การเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชที่แตกต่างกันมีผลต่อความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.40 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์กับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์	ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
1. ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย	0.545	0.000**	มีผลต่อความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
2. ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย	0.577	0.000**	มีผลต่อความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
โดยรวม	0.632	0.000**	มีผลต่อความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.40 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์กับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ พบว่า การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์มีผลต่อความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ค่า Pearson Correlation เป็นบวกทั้งหมด สะท้อนให้เห็นว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการ

สื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายและด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมายยิ่งมากขึ้น ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

สมมติฐานที่ 4 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.41 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามเพศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	เพศ				t	Sig.
	ชาย		หญิง			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	3.99	0.51	4.34	0.55	-6.591	0.000*
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	4.37	0.38	4.52	0.35	-4.118	0.000*
3. การสร้างความรู้และความเข้าใจ	4.59	0.38	4.64	0.39	-1.080	0.281
โดยรวม	4.32	0.32	4.50	0.33	-0.5581	0.000*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.41 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามเพศ พบว่าเพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และโดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจไม่แตกต่างกัน โดยพบว่า เพศหญิงมีระดับการปฏิบัติในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่าเพศชาย

ตารางที่ 4.42 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอายุ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	7.479	2	3.740	12.935	0.000*
	ภายในกลุ่ม	114.777	397	0.289		
	รวม	122.256	399			
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	ระหว่างกลุ่ม	1.603	2	0.802	5.868	0.003*
	ภายในกลุ่ม	54.238	397	0.137		
	รวม	55.841	399			
3. การสร้างความรู้และความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	0.175	2	0.087	0.587	0.556
	ภายในกลุ่ม	59.137	397	0.149		
	รวม	59.312	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.991	2	0.996	9.285	0.000*
	ภายในกลุ่ม	42.569	397	0.107		
	รวม	44.560	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.42 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอายุ พบว่าอายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ นั้นพบว่า ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.43-4.45

ตารางที่ 4.43 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่

อายุ	\bar{X}	26-29 ปี	30-33 ปี	34-37 ปี
		4.32	4.01	4.16
26-29 ปี	4.32	-	0.31*	0.16
30-33 ปี	4.01		-	-0.15
34-37 ปี	4.16			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.43 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 26-29 ปี มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-33 ปี

ตารางที่ 4.44 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่

อายุ	\bar{X}	26-29 ปี	30-33 ปี	34-37 ปี
		4.51	4.37	4.45
26-29 ปี	4.51	-	0.14*	0.06
30-33 ปี	4.37		-	-0.08
34-37 ปี	4.45			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.44 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 26-29 ปี มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-33 ปี

ตารางที่ 4.45 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม
จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่

อายุ	\bar{X}	26-29 ปี	30-33 ปี	34-37 ปี
		4.48	4.32	4.42
26-29 ปี	4.48	-	0.16*	0.06
30-33 ปี	4.32		-	-0.10
34-37 ปี	4.42			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.45 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม
จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 26-29 ปี มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม มากกว่า กลุ่ม
นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-33 ปี

ตารางที่ 4.46 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามการศึกษา

การท่องเที่ยวเชิง นิเวศ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การอนุรักษ์ทรัพยากร การท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	6.909	3	2.303	7.906	0.000*
	ภายในกลุ่ม	115.347	396	0.291		
	รวม	122.256	399			
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	ระหว่างกลุ่ม	0.536	3	0.179	1.279	0.281
	ภายในกลุ่ม	55.305	396	0.140		
	รวม	55.841	399			

ตารางที่ 4.46 (ต่อ)

3. การสร้างความรู้และ ความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	0.905	3	0.302	2.046	0.107
	ภายในกลุ่ม	58.406	396	0.147		
	รวม	59.312	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	0.944	3	0.315	2.858	0.037*
	ภายในกลุ่ม	43.615	396	0.110		
	รวม	44.560	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.46 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวยังเชิงนิเวศ จำแนกตามการศึกษา พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวยังเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว และโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ นั้นพบว่า ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.47-4.48

ตารางที่ 4.47 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวยังเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามการศึกษา เป็นรายคู่

การศึกษา	\bar{x}	ต่ำกว่า	ปริญญา	ปริญญาโท	สูงกว่า
		ปริญญาตรี	ตรี		ปริญญาโท
		3.94	4.26	4.01	4.58
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.94	-	-0.32*	-0.07	-0.64*
ปริญญาตรี	4.26		-	0.25*	-0.32*
ปริญญาโท	4.01			-	-0.57*
สูงกว่าปริญญาโท	4.58				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.47 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ การท่องเที่ยว จำแนกตามการศึกษา เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 5 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาโทมีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาปริญญาโท
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาโทมีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาปริญญาโท

ตารางที่ 4.48 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : โดยรวม จำแนกตามการศึกษา เป็นรายคู่

การศึกษา	\bar{x}	ต่ำกว่า	ปริญญา	ปริญญาโท	สูงกว่า
		ปริญญาตรี	ตรี		ปริญญาโท
		4.48	4.44	4.34	4.43
ต่ำกว่าปริญญาตรี	4.48	-	0.04	0.14	0.05
ปริญญาตรี	4.44		-	0.10*	0.01
ปริญญาโท	4.34			-	-0.09
สูงกว่าปริญญาโท	4.43				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.48 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม จำแนกตามการศึกษา เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 1 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาปริญญาโท

ตารางที่ 4.49 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอาชีพ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	4.119	6	0.686	2.284	0.035*
	ภายในกลุ่ม	118.137	393	0.301		
	รวม	122.256	399			
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	ระหว่างกลุ่ม	1.817	6	0.303	2.203	0.042*
	ภายในกลุ่ม	54.024	393	0.137		
	รวม	55.841	399			
3. การสร้างความรู้และความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	1.213	6	0.202	1.367	0.227
	ภายในกลุ่ม	58.099	393	0.148		
	รวม	59.312	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.763	6	0.294	2.6980	0.014*
	ภายในกลุ่ม	42.797	393	0.109		
	รวม	44.560	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.49 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอาชีพ พบว่าอาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ นั้นพบว่า ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.50-4.52

ตารางที่ 4.50 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามอาชีพ เป็นรายคู่

อาชีพ	\bar{X}	ข้าราชการ/ พนักงาน ราชการ/ ลูกจ้าง	พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน องค์กร อิสระ	พนักงาน เอกชน	เจ้าของ ธุรกิจ	ประกอบ อาชีพ อิสระ	อื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน
		4.22	4.08	3.83	4.11	4.26	4.12	4.69
ข้าราชการ/ พนักงาน ราชการ/ ลูกจ้าง	4.22	-	0.14	0.39*	0.11	-0.04	0.10	-0.47*
พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	4.08		-	0.25	-0.03	-0.18	-0.04	-0.61*
พนักงาน องค์กร อิสระ	3.83			-	-0.28	-0.43*	-0.29	-0.86*
พนักงาน เอกชน	4.11				-	-0.15	-0.01	-0.58*
เจ้าของ ธุรกิจ	4.26					-	0.14	-0.43*
ประกอบ อาชีพอิสระ	4.12						-	-0.57*
อื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน	4.69							-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.50 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามอาชีพ เป็นรายคู่ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 8 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานราชการ/ลูกจ้างมีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานองค์กรอิสระ

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานราชการ/ลูกจ้าง
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานองค์กรอิสระ
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีเป็นเจ้าของธุรกิจ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานองค์กรอิสระ
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานเอกชน
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีเป็นเจ้าของธุรกิจ
- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพอิสระ

ตารางที่ 4.51 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการ

กระตุ้นจิตสำนึก จำแนกตามอาชีพ เป็นรายคู่

อาชีพ	\bar{X}	ข้าราชการ	พนักงาน	พนักงาน	พนักงาน	เจ้าของ	ประกอบ	อื่น ๆ
		/พนักงาน ราชการ/ ลูกจ้าง	งาน รัฐวิสาหกิจ	งาน องค์กร อิสระ	งาน เอกชน	ของ ธุรกิจ	อาชีพ อิสระ	ได้แก่ แม่ บ้าน
		4.51	4.35	4.26	4.39	4.50	4.46	4.53
ข้าราชการ	4.5	-	0.16	0.25*	0.12	0.01	0.05	-0.02
/พนักงาน ราชการ/ ลูกจ้าง	1							

ตารางที่ 4.51(ต่อ)

พนักงาน	4.3	-	0.09	-0.04	-0.15	-0.11	-0.18
รัฐวิสาหกิจ	5						
พนักงาน	4.26		-	-0.13	-0.24	-0.20*	-0.27*
องค์กรอิสระ							
พนักงาน	4.39			-	-0.11	-0.07	-0.14
เอกชน							
เจ้าของธุรกิจ	4.50				-	0.04	-0.03
ประกอบอาชีพอิสระ	4.46					-	-0.07
อื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน	4.53						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.51 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก จำแนกตามอาชีพ เป็นรายคู่ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานราชการ/ลูกจ้าง มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานองค์กรอิสระ

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีประกอบอาชีพอิสระ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานองค์กรอิสระ

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ ได้แก่ แม่บ้าน มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานองค์กรอิสระ

ตารางที่ 4.52 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม
จำแนกตามอาชีพ เป็นรายคู่

อาชีพ	\bar{x}	ข้าราชการ/ พนักงาน ราชการ/ ลูกจ้าง	พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน องค์กร อิสระ	พนักงาน เอกชน	เจ้าของ ธุรกิจ	ประกอบ อาชีพ อิสระ	อื่นๆ ได้แก่ แม่บ้าน
		4.47	4.33	4.24	4.36	4.48	4.39	4.59
ข้าราชการ/ พนักงาน ราชการ/ ลูกจ้าง	4.47	-	0.14	0.23	0.11	-0.01	0.08	-0.12
พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	4.33		-	0.09	-0.03	-0.15	-0.06	-0.26
พนักงาน องค์กร อิสระ	4.24			-	-0.12	-0.24	-0.15	-0.35*
พนักงาน เอกชน	4.36				-	-0.12	-0.03	0.23
เจ้าของ ธุรกิจ	4.48					-	0.09	-0.11
ประกอบ อาชีพ อิสระ	4.39						-	-0.20
อื่นๆ ได้แก่ แม่บ้าน	4.59							-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.52 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม จำแนกตามอาชีพ เป็นรายคู่ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 1 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ ได้แก่ แม่บ้าน มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานองค์กรอิสระ

ตารางที่ 4.53 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามรายได้

การท่องเที่ยวเชิง นิเวศ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การอนุรักษ์ทรัพยากร การท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	15.072	5	3.014	11.081	0.000*
	ภายในกลุ่ม	107.184	394	0.272		
	รวม	122.256	399			
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	ระหว่างกลุ่ม	2.281	5	0.456	3.355	0.006*
	ภายในกลุ่ม	53.560	394	0.136		
	รวม	55.841	399			
3. การสร้างความรู้และ ความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	0.771	5	0.154	1.037	0.395
	ภายในกลุ่ม	58.841	394	0.149		
	รวม	59.312	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3.996	5	0.799	7.764	0.000*
	ภายในกลุ่ม	40.563	394	0.103		
	รวม	44.560	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.53 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามรายได้ พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และโดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ นั้นพบว่า ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเซฟเฟ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.54-4.56

ตารางที่ 4.54 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามรายได้เป็นรายคู่

รายได้	\bar{X}	ต่ำกว่า	15,000-	20,001-	25,001-	30,001-	มากกว่า
		15,000	20,000	25,000	30,000	35,000	35,000
		บาท	บาท	บาท	บาท	บาท	บาท
		4.58	4.31	4.09	3.88	4.19	4.31
ต่ำกว่า 15,000 บาท	4.58	-	0.27	0.49*	0.70*	0.39*	0.27
15,000-20,000 บาท	4.31		-	0.22	0.43*	0.12	0.00
20,001-25,000 บาท	4.09			-	0.21	-0.10	-0.22
25,001-30,000 บาท	3.88				-	-0.31	-0.43*
30,001-35,000 บาท	4.19					-	-0.12
มากกว่า 35,000 บาท	4.31						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.54 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามรายได้เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 5 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 20,001-25,000 บาท

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 25,001-30,000 บาท

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 30,001-35,000 บาท

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 15,000-20,000 บาท มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 25,001-30,000 บาท

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้มากกว่า 35,000 บาท มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยวมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 25,001-30,000 บาท

ตารางที่ 4.55 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก จำแนกตามรายได้เป็นรายคู่

รายได้	\bar{X}	ต่ำกว่า	15,000-	20,001-	25,001-	30,001-	มากกว่า
		15,000	20,000	25,000	30,000	35,000	35,000
		บาท	บาท	บาท	บาท	บาท	บาท
		4.54	4.52	4.41	4.34	4.43	4.53
ต่ำกว่า 15,000 บาท	4.54	-	0.02	0.13	0.20*	0.11	0.01
15,000-20,000 บาท	4.52		-	0.11	0.18*	0.09	-0.01
20,001-25,000 บาท	4.41			-	0.07	-0.02	-0.12
25,001-30,000 บาท	4.34				-	-0.09	-0.19
30,001-35,000 บาท	4.43					-	-0.10
มากกว่า 35,000 บาท	4.53						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.55 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก จำแนกตามรายได้เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 2 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 25,001-30,000 บาท

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 15,000-20,000 บาท มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 25,001-30,000 บาท

ตารางที่ 4.56 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม
จำแนกตามรายได้เป็นรายคู่

รายได้	\bar{X}	ต่ำกว่า	15,000-	20,001-	25,001-	30,001-	มากกว่า
		15,000	20,000	25,000	30,000	35,000	35,000
		บาท	บาท	บาท	บาท	บาท	บาท
		4.59	4.51	4.36	4.27	4.39	4.49
ต่ำกว่า 15,000 บาท	4.59	-	0.08	0.23	0.32*	0.20	0.10
15,000-20,000 บาท	4.51		-	0.15	0.24	0.12	0.02
20,001-25,000 บาท	4.36			-	0.09	-0.03	-0.13
25,001-30,000 บาท	4.27				-	-0.12	-0.22
30,001-35,000 บาท	4.39					-	-0.10
มากกว่า 35,000 บาท	4.49						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.56 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม จำแนกตามรายได้เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 1 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 25,001-30,000 บาท

ตารางที่ 4.57 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามสถานภาพ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	0.413	2	0.207	0.673	0.511
	ภายในกลุ่ม	121.843	397	0.307		
	รวม	122.256	399			
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	ระหว่างกลุ่ม	0.039	2	0.020	0.140	0.870
	ภายในกลุ่ม	55.802	397	0.141		
	รวม	55.841	399			
3. การสร้างความรู้และความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	0.023	2	0.012	0.078	0.925
	ภายในกลุ่ม	59.288	397	0.149		
	รวม	59.312	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	0.017	2	0.009	0.078	0.925
	ภายในกลุ่ม	44.542	397	0.112		
	รวม	44.560	399			

จากตารางที่ 4.57 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามสถานภาพพบว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจและโดยรวม ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.58 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	8.458	3	2.819	9.811	0.000*
	ภายในกลุ่ม	113.798	396	0.287		
	รวม	122.256	399			
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	ระหว่างกลุ่ม	0.704	3	0.235	1.685	0.170
	ภายในกลุ่ม	55.137	396	0.139		
	รวม	55.841	399			
3. การสร้างความรู้และความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	0.083	3	0.028	0.184	0.907
	ภายในกลุ่ม	59.229	396	0.150		
	รวม	59.312	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.459	3	0.486	4.467	0.004*
	ภายในกลุ่ม	43.101	396	0.109		
	รวม	44.560	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.58 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 พบว่า ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว และโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ นั้นพบว่า ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเซฟเฟ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.59-4.60

ตารางที่ 4.59 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 เป็นรายคู่

ความถี่ในการ ท่องเที่ยว อุทยาน แห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	\bar{X}	1 ครั้ง	2-3 ครั้ง	4-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง
		4.36	4.06	3.95	4.24
1 ครั้ง	4.36	-	0.30*	0.41*	0.12
2-3 ครั้ง	4.06		-	0.11	-0.18
4-5 ครั้ง	3.95			-	-0.29*
มากกว่า 5 ครั้ง	4.24				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.59 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตาม ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 1 ครั้ง มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 2-3 ครั้ง

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 1 ครั้ง มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 4-5 ครั้ง

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 มากกว่า 5 ครั้ง มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 4-5 ครั้ง

ตารางที่ 4.60 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม
จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 เป็นรายคู่

ความถี่ในการ ท่องเที่ยว อุทยาน แห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560	\bar{X}	1 ครั้ง	2-3 ครั้ง	4-5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง
		4.49	4.36	4.33	4.45
1 ครั้ง	4.49	-	0.13*	0.16*	0.04
2-3 ครั้ง	4.36		-	0.03	-0.09
4-5 ครั้ง	4.33			-	-0.12*
มากกว่า 5 ครั้ง	4.45				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.60 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 1 ครั้ง มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 2-3 ครั้ง

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 1 ครั้ง มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 4-5 ครั้ง

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 มากกว่า 5 ครั้ง มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 จำนวน 4-5 ครั้ง

ตารางที่ 4.61 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตาม ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	6.231	5	1.246	4.232	0.001*
	ภายในกลุ่ม	116.025	394	0.294		
	รวม	122.256	399			
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	ระหว่างกลุ่ม	0.667	5	0.133	0.952	0.447
	ภายในกลุ่ม	55.174	394	0.140		
	รวม	55.841	399			
3. การสร้างความรู้และความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	0.642	5	0.128	0.862	0.506
	ภายในกลุ่ม	58.670	394	0.149		
	รวม	59.312	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	1.077	5	0.215	1.953	0.085
	ภายในกลุ่ม	43.482	394	0.110		
	รวม	44.560	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.61 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด พบว่า ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการกระตุ้นจิตสำนึก ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ และโดยรวม นั้นพบว่า ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเซฟเฟ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.62

ตารางที่ 4.62 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด เป็นรายคู่

ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด	\bar{X}	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันตก	ภาคใต้
		4.26	4.25	4.02	4.04	4.19	3.95
ภาคเหนือ	4.26	-	0.01	0.24	0.22	0.07	0.31*
ภาคกลาง	4.25		-	0.23	0.21	0.06	0.30*
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	4.02			-	-0.02	-0.17	0.07
ภาคตะวันออก	4.04				-	-0.15	0.09
ภาคตะวันตก	4.19					-	0.24
ภาคใต้	3.95						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.62 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด เป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 2 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติภาคเหนือมากที่สุด มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติภาคใต้มากที่สุด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติภาคกลางมากที่สุด มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติภาคใต้มากที่สุด

ตารางที่ 4.63 ค่าสถิติการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตาม รูปแบบการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1. การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	4.091	3	1.364	4.570	0.004*
	ภายในกลุ่ม	118.165	396	0.298		
	รวม	122.256	399			
2. การกระตุ้นจิตสำนึก	ระหว่างกลุ่ม	0.178	3	0.059	0.421	0.738
	ภายในกลุ่ม	55.663	396	0.141		
	รวม	55.841	399			
3. การสร้างความรู้และความเข้าใจ	ระหว่างกลุ่ม	0.170	3	0.057	0.380	0.767
	ภายในกลุ่ม	59.141	396	0.149		
	รวม	59.312	399			
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	0.880	3	0.293	2.659	0.048*
	ภายในกลุ่ม	43.680	396	0.110		
	รวม	44.560	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 4.63 ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว พบว่า รูปแบบการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ นั้นพบว่า ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.64-4.65

ตารางที่ 4.64 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่

รูปแบบการท่องเที่ยว	\bar{X}	นักท่องเที่ยวแบบประหยัด	นักท่องเที่ยวชอบผจญภัย	นักท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด	นักท่องเที่ยวชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลาที่ใช้เวลายาวนาน
		4.04	4.37	4.13	4.04
นักท่องเที่ยวแบบประหยัด	4.04	-	-0.33*	-0.09	0.00
นักท่องเที่ยวชอบผจญภัย	4.37		-	0.24*	0.33*
นักท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด	4.13			-	0.09
นักท่องเที่ยวชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลาใช้เวลายาวนาน	4.04				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.64 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 3 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวชอบผจญภัย มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบประหยัด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวชอบผจญภัย มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวชอบผจญภัย มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์การท่องเที่ยว มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบชอบเดินทางโดยใช้ระยะเวลาที่ใช้ระยะเวลาใช้เวลายาวนาน

ตารางที่ 4.65 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่

รูปแบบการ ท่องเที่ยว	\bar{X}	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว
		แบบประหยัด	ชอบผจญ ภัย	ประเภท เดินทาง ระหว่าง วันหยุด	ชอบเดินทางโดย ใช้ระยะเวลาที่ใช้ เวลายาวนาน
		4.34	4.50	4.39	4.35
นักท่องเที่ยวแบบ ประหยัด	4.34	-	-0.16*	-0.05	-0.01
นักท่องเที่ยวชอบ ผจญภัย	4.50		-	0.11	0.15*
นักท่องเที่ยว ประเภทเดินทาง ระหว่างวันหยุด	4.39			-	0.04
นักท่องเที่ยวชอบ เดินทางโดยใช้ ระยะเวลาที่ใช้ ระยะเวลาใช้เวลา ยาวนาน	4.35				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.65 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวต่างๆ มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 2 คู่ ได้แก่

- กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวชอบผจญภัย มีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบประหยัด

สมมติฐานที่ 6 การเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.66 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
1. ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย	0.462	0.000**	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
2. ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย	0.412	0.000**	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
โดยรวม	0.508	0.000**	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.66 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับปานกลาง ค่า Pearson Correlation เป็นบวกทั้งหมด สะท้อนให้เห็นว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทาง

เดียวกัน นั่นคือ การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายและด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมายยิ่งมากขึ้น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

สมมติฐานที่ 7 ความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีความสัมพันธ์ต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.67 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ		
	Pearson Correlation (r)	Sig.	แปลผล
1. ด้านการให้ข้อมูล	0.399	0.000**	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
2. ด้านการสร้างความรู้	0.441	0.000**	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
3. ด้านการจัดการพื้นที่	0.443	0.000**	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
4. ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร	0.392	0.000**	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
โดยรวม	0.515	0.000**	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.67 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติฯ มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับปานกลาง ค่า Pearson Correlation

เป็นบวกทั้งหมด สะท้อนให้เห็นว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ ความเข้าใจ
สื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการให้ข้อมูล ด้านการสร้างความรู้ ด้านการจัดการพื้นที่ และด้านการ
ประชาสัมพันธ์องค์กรยิ่งมากขึ้น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น